

УПРАВЛІННЯ КУЛЬТУРИ ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ
ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ
ХАРКІВСЬКА ОБЛАСНА УНІВЕРСАЛЬНА НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

ВІД ТРАДИЦІЙ ДО НОВАЦІЙ

Досвід роботи Дергачівської ЦБС

Харків – 2008

Інформаційний випуск “Від традицій до новацій” присвячений досвіду роботи Дергачівської ЦБС. Поданий матеріал стане у нагоді бібліотекарям від центральної бібліотеки - до сільської.

КОНКУРС НА КРАЩИЙ МАСОВИЙ ЗАХІД ДЕРГАЧІВСЬКОЇ ЦБС

З травня по вересень 2006 року в Дергачівській централізованій бібліотечній системі проходив конкурс на кращий масовий захід. Члени журі виїжджали на місця згідно графіка. Проведені заходи оцінювалися по цільовому і читацькому призначенню, оперативності, вибору місця, часу, тривалості, складу організаторів та виконавців, попередній рекламі, формуванню читацької аудиторії, комплексному та диференційному підходу заходів.

Бібліотекарі активно включалися в конкурс, підійшли творчо, вдумливо. Для підготовки та проведення запрошувались клубні працівники, вчителі та учні шкіл. Велику допомогу надавали голови селищних та сільських рад. Це – А.П. Великанов (Мала Данилівка), Ю.М. Стаскевич (Солони цівка), І.Ф. Кривун (Польова), С.М. Кучеренко (Прудянка), М.М. Жигалі (Козача Лопань), А.І. Биченко (Проходи). Вони не тільки надавали матеріальну допомогу, але й самі були присутні під час проведення заходів.

В рамках конкурсу пройшли літературно – музичні вечори і композиції, усні журнали і зустрічі з поетом, ветеранами, і відкриття лялькового театру на базі бібліотеки.

Традиційно яскраво пройшли заходи в Мануїлівській бібліотеці (зав. філією Мірошниченко О.М.) – тематичний вечір «Вшановуємо пам'ять вічного Каменаря», Шовкоплясівській бібліотеці (завідуюча Ярова Л.Г.) – усний журнал «Незалежна моя Україна», Мало-Данилівській бібліотеці (завідуюча Сівоконь Т.П.) - засідання літературної вітальні, присвячене І.Франку, у Великопроходівській бібліотеці (завідуюча Шелехова Н.І.) та Малопроходівській бібліотеці (завідуюча Онуфрієва С.М.) - літературно - музична композиція «Війна в пам'яті, біль в серці».

На високому рівні відбулося в Токарівській бібліотеці (завідуюча Ключник Г.В) свято осені «Ходить осінь по землі». На цьому заході були присутні жителі села, учні, вчителі місцевої школи. Книгозбірня була прикрашена дарами осені, рушниками, малюнками. Глядачі дізнались про звичаї українського народу, почули вірші, приказки, прислів'я про осінь. Учні інсценували українські вечорниці. Осінь з братами - місяцями пригостила всіх своїми дарами, а спонсори - ласощами.

Завідувачка Прудянської бібліотеки Ковальова С.М. організувала зустріч з місцевим поетом Леонідом Дорожко. В переповненій залі місцевого клубу була оформлена виставка творів поета. Про Леоніда Дорожко розповіли його друзі - поети Я.Яковлев та З.Хованська, учні та сам автор декламували вірші. Л.Дорожко подарував центральній, Прудянській, Цупівській бібліотекам свої книги з автографом.

У літературній вітальні Русько-Лозівської бібліотеки (завідуюча Ігнатова С.С.) відбулася зустріч з ветеранами В.П. Мительовим, А.М. Родиною, З.Ф. Матвійчук. Прозвучала літературно - музична композиція «Сорокові рокові». Ветерани

поділилися спогадами про тяжкі воєнні роки. Після зустрічі учасники поклали квіти до пам'ятника скорботному воїну.

Дню Матері завідувача Полівської бібліотеки Марченко С.О. присвятила літературно - музичний вечір «Хай у віках живе крилате, благословенне слово - мати». Діти й дорослі шанували жінку - матір. Лунали вірші, пісні, демонструвалися книги, в яких висвітлено образ жінки. Учасники клубу «Поетична вітальня» читали свої власні вірші. З цікавістю глядачі подивились сценку із повісті І. Нечуя-Левицького «Кайдашева сім'я». Переможців літературної вікторини та гри «Казкове лото» нагороджено передплатою журналу «Клас».

Завідуючі Цупівської (Павлюк Г.П.) та Дубівської (Заріцька В.І.) також підготували літературно - музичну композицію до Дня Матері «Матуся моя рідненька». Діти залюбки брали участь в цьому заході.

На базі Козачолопанської бібліотеки (завідуюча Стеблак О.Ю.) запрацював ляльковий театр «Казка», на засідання якого були запрошені учні молодших класів. Діти із задоволенням відповідали на запитання Баби Яги, розгадували чарівний ключ - кросворд від дверей казкового театру. Бурхливими оплесками вітали глядачі юних артистів, які показали казку - виставу «Колобок». Від селищної ради юні учасники отримали солодкі подарунки.

Пересічанська бібліотека (завідуюча Кареліна Т.В.) запросила гостей на свято «Прощання з Букварем». Зі сцени Будинка культури школярів вітали казкові герої - Мальвіна, Буратіно, Фея, Шахерезада. Цікаво пройшла театралізована вікторина.

З давніх часів українці люблять і поважають книгу, як джерело мудрості і знань. У народі кажуть: «Книга вчить, як на світі жити». А навчити людину цінувати книгу, знаходити радість в спілкуванні з нею - завдання бібліотек. Ось деякі бібліотеки організували заходи по популяризації саме книги. Так, свято книги «Живи, книго» пройшло в Вільшанській дитячій та дорослій бібліотеках (завідуючі Чернецька Г.П. та Філіпська Л.В.). «Нам без книг ніяк не можна» - під такою назвою пройшло свято книги в Безруківській філії (завідуюча Полях Н.А.), в Солоницівській (завідуюча Сиротенко Л.В.) - «Хто багато читає, той багато знає».

Переможцем конкурсу стала Гаврилівська бібліотека. Очолює її понад 50 років Грудина Л.П. Вона має величезний досвід роботи, який передає молодим колегам. Для проведення літературно - музичного вечора «Україна - колиска яскравих талантів» Гаврилівський клуб прикрасили українськими символами, оформили книжкову виставку. Ведучі розповідали про видатних людей України - Т.Шевченка, Л.Українку, І.Франка, Б.Олійника, С.Ротару, Н.Яремчука. Глядачі побачили інсценівку поеми Т.Шевченка «Тополі» та виступ гурту «Натхнення», почули огляд книг, який провела завідувача бібліотеки.

Друге місце посіла Прудянська бібліотека, третє - поділили Русько-Лозівська та Полівська бібліотеки.

Конкурс став своєрідним обміном досвіду. Разом із членами журі заходи відвідували і завідувачі бібліотеками - філіями системи. Якщо проаналізувати роботу по проведенню конкурсу, то можна сказати, що бібліотеки в тій чи іншій мірі активізували свою роботу. Всі масові заходи проводилися в координації з клубними закладами, школами, сільськими та селищними радами.

Бібліотечні форми популяризації книги поєднувалися з формами,

притаманними клубним закладам. Це художня самодіяльність, поетичні вітальні. Назва та форма давали уяву про тему та зміст заходу. Влучними були назви заходів Гаврилівської, Токарівської, Полівської філій. Щодо місця, часу, тривалості, то у деяких бібліотеках показові заходи зайняли занадто багато часу, а в деяких залишилось відчуття незавершеності.

Час для проведення всі бібліотеки обирали оптимальний. Бралось до уваги заняття в школі або робота учасників заходу. Багато бібліотек мають занадто малу площу. Тому заходи проводились в приміщеннях клубів, шкіл. Також члени журі звертали увагу на оформлення та використання технічних засобів.

Перед проведенням заходів обов'язково вивішувалися об'ява, проводились бесіди серед населення. Об'яви були лаконічні, виразні. Щодо формування читацьких аудиторій, то великі масові заходи охоплювали широку читацьку аудиторію - дорослих, юнацтво, дітей. Це стосується Полівської, Гаврилівської, Токарівської, Русько-Лозівської бібліотек.

А на заходи малих форм - вікторини, засідання клубів запрошувались учні молодших класів. Це давало змогу брати участь у заході самим глядачам. Це стосується Безруківської, Дворічнокутянської, Солоницівської бібліотек.

ПОЛОЖЕННЯ про проведення районного конкурсу бібліотек Дергачівської ЦБС

ОРГАНІЗАТОРИ

- Відділ культури Дергачівської районної державної адміністрації
- Дергачівська центральна бібліотека
- Дергачівська центральна дитяча бібліотека

МЕТА ПРОВЕДЕННЯ

- Активізація діяльності бібліотек, підвищення статусу книги серед широких верств населення, пошуку нових форм і методів бібліотечного обслуговування.
- Залучити до читання, до активних форм організації дозвілля максимально широких кіл читачів.
- Використання передового досвіду інших ЦБС, які створюють нові і перетворюють традиційні форми масової роботи.

ТЕРМІН ПРОВЕДЕННЯ КОНКУРСУ

- Конкурс проводиться з травня по вересень на місцях

УМОВИ УЧАСТІ

В районному конкурсі на кращий масовий захід беруть участь усі бібліотеки ЦБС.

Для проведення конкурсу, відділом культури Дергачівської районної державної адміністрації та профспілкою працівників культури створюється районний оргкомітет, який забезпечує організацію і проведення конкурсу на місцях.

Члени журі виїздять в бібліотеки і оцінюють масовий захід. Центральна бібліотека за висновками оргкомітету подає матеріали до районного відділу культури не **пізніше 20 вересня 2006 року**.

Загальну інформацію про підсумки конкурсу

Подання на бібліотеку - переможця.

Бібліотеки подають до оргкомітету плани підготовки, проведення заходу, фотографії.

ОСНОВНИМИ ЗАВДАННЯМИ РАЙОННОГО КОНКУРСУ Є:

- Участь бібліотек в культурно - освітній і пропагандистській діяльності району
- Розвиток безпосередніх контактів бібліотекаря з читачем, читачів один з одним
- Посилення уваги до запитів та інтересів читачів
- Розкриття злободенних проблем розвитку суспільного життя, виробництва, культури, науки, освіти.
- Підвищення ролі малих форм пропаганди літератури
- Стимулювання творчого підходу, пошук нестандартних рішень
- Зростання професійного рівня бібліотекаря, його активності

ПІДГОТОВКА ТА ПРОВЕДЕННЯ КОНКУРСУ

- Фінансування конкурсу здійснюється за рахунок коштів Відділу культури Дергачівської районної державної адміністрації та райкому профспілки працівників культури

КРИТЕРІЇ ОЦІНКИ МАСОВОГО ЗАХОДУ

- цільове і читацьке призначення заходу
- оперативність
- вибір назви заходу, визначення його форми
- вибір місця, часу, тривалість
- склад організаторів та виконавців
- попередня реклама
- формування читацької аудиторії .
- комплексний та диференційний підхід до масових заходів

НАГОРОДЖЕННЯ ПЕРЕМОЖЦІВ КОНКУРСУ НА КРАЩИЙ МАСОВИЙ ЗАХІД

- нагородження відбудеться на святкуванні Всеукраїнського дня бібліотек 30 вересня 2006 року
- за підсумками районного конкурсу встановлюється: перше, друге та третє місце
- за підсумками конкурсу будуть визначені найкращі його організатори.

ПРОТОКОЛ
ЗАСІДАННЯ ОРГКОМІТЕТУ РАЙОННОГО КОНКУРСУ НА КРАЩИЙ
МАСОВИЙ ЗАХІД СЕРЕД БІБЛІОТЕК ДЕРГАЧІВСЬКОЇ ЦБС

Від 19 вересня 2006 р.

Порядок денний:

Про визначення переможця районного конкурсу на кращий захід.

Слухали: Топоріну Ольгу Іванівну, голову журі районного конкурсу, яка підвела підсумки роботи членів журі, які відвідували заходи, проведені в бібліотеках. Відмітила роботу Гаврилівської, Прудянської, Токарівської, Полівської, Р. Лозівської бібліотек.

Виділила: Прекрасний захід, організований і проведений в Гаврилівській бібліотеці - Літературно - музичний вечір «Україна - колиска яскравих талантів» (завідуюча Грудина Л.П.)

Виступили: Кантемир Л.Ф., голова райкому профспілки працівників культури Дергачівського району, яка відмітила активність бібліотек. До проведення заходів бібліотекарі підійшли творчо. Всі заходи проведені на високому рівні, залучались до роботи клуби, школи. Відмітила роботу Козачолопанської бібліотеки (Стеблак О.), яка організувала ляльковий театр, активність М. Проходівської (Онуфрієва С.) та В. Проходівської бібліотек (Шелехова Н.І.), яскравість заходу Токарівської бібліотеки (Ключник Г.В.).

Жваво пройшла зустріч з поетом в Прудянській бібліотеці.

Кузьменко Т.О. провідний методист РБК відмітила взаємодію бібліотечних і клубних закладів, школи. Загалом, заходи відповідали критеріям оцінки. Запропонувала визнати переможцем конкурсу:

Грудину Л.П. зав. Гаврилівською філією - 1 місце.

Ковальову С.М. зав. Прудянською філією - 2 місце.

Ігнатову С.С. зав. Р.Лозівською філією - 3 місце.

Марченко С.О. зав. Полівською філією - 3 місце.

Відмітити роботу бібліотек сел В.Проходи та М.Проходи в номінації « Кращий художньо - оформлений захід». Стеблак О.Ю. зав. К.Лопанською філією за організацію Лялькового театру. Павлюк Г.П. зав. Цупівською бібліотекою за тісний зв'язок зі школою.

З аналізом роботи по галузі виступили Сурженко Т.П., заступник директора Дергачівської ЦБС та Новикова З.М. - провідний бібліотекар Дергачівської ЦБ.

До відома журі представлені довідки про проведення кожного заходу.

Вирішили присудити:

1 місце - Гаврилівській бібліотеці (Грудина Л.П.)

2 місце - Прудянській бібліотеці (Ковальова С.М.)

3 місце поділили:

Р.Лозівська бібліотека (Ігнатова С.С.)
Полівська бібліотека Марченко С.О.)

Нагородити грамотами та заохочувальними призами
Стеблак О. (зав. К.Лопанською бібліотекою),
Онуфрієву С. (зав. М.Проходівською бібліотекою)

ХАЙ У ВІКАХ ЖИВЕ КРИЛАТЕ, БЛАГОСЛОВЕННЕ СЛОВО – МАТИ!

Літературний вечір

(Полівська бібліотека-філія № 17)

Ведучий: Закрий очі і прислухайся, і ти почувеш мамин голос. Він живе в тобі: теплий, знайомий, рідний. Його не зплутаєш ні з яким іншим. Ставши дорослим, завжди пам'ятаєш неньчини руки, очі, голос.

Саме вам, найріднішим, найдорожчим, наймилішим, вам, дорогі жінки - МАТЕРІ, і вам, любі діти та всій вашій родині, присвячується ця зустріч.

Щороку, В другу неділю травня, ми відзначаємо День Матері. Це свято в Україні має триєдину суть, бо в цей травневий, весняний день вшановують Матінку Божу - Діву Марію, Матір, що нас народила, і неньку -Україну.

Вперше свято Матері в Україні організував Союз Українок 1929 року в Галичині. Відтоді воно поширилося по всій Україні. В цьому ж місяці святкуємо День сім'ї, а 1 червня - Міжнародний День захисту дітей. Знову вбачаємо триєдину суть: мати - дитина - сім'я.

Безліч творів від початку і до скінчення віку присвячувалося і буде присвячуватися цій темі.

Донька:

Ой маю я три Матері, та всі три хороші.

Три матері, три квітоньки, як красні рожі.

Перша мати - непорочна, як лілея біла,

З дитяточком немовляточком - Пречистая Діва

Друга мати - це найкраща в світі Україна.

Третя мати - слів замало про неї сказати,

Це ласкава, любя, мила, рідна моя мати!

Звучить пісня «Богородиця»

Ведучий: Найпершою книжечкою для дитини, ще до казок, є збірник колискових пісень. Колискова-пісня... Скільки їх створив народний геній! Лагідний материн спів засівав дитячу душу любов'ю до людей, природи, до всього живого. Під цей спів виростали поети і композитори, хлібороби і робітники, захисники рідної землі, космонавти і вчені, філософи і просто мудрі люди.

Коліскова пісня, - коліскова,
то найкраща матерна мова,
пахне вона м'ятою і цвітом,
чебрецем і суничним літом.

Звучить «Коліскова пісня»

Ведучий: Берегиня. У зміст цього слова ми вкладаємо все, що супроводжує

нас від народження до глибокої старості - рідний дім, батьківський поріг, родина, мамина пісня, мамина молитва. Людина все це проносить через життя і куди б не закинула її доля.

У творі П. Загребельного «Роксолана» ми зустрічаємося з жінкою, яка все життя дбала про рідну Україну. Роксоланою вона увійшла до історії, а справжнє її ім'я - Анастасія Лісовська, родом з Івано - Франківської області. П'ятнадцятирічною дівчиною була забрана у полон до султанського гарему.

Не один раз вона згадує рідну землю, піклується нею, хоч і стала султаншою, котрій поклоняється половина земель світу, а також сам султан.

Ти поневолив, османський орле, лелечку з України, але будеш переможений нею, вже переможений.

Танець «Восточний»

Ведучий: Величава і мудра наша мати, мати - трудівниця. Про неї складено багато віршів, її оспівують у піснях. В народній мудрості дуже часто згадують матір: «Рідна ненька - сива ластівка», «Зірнька рання», «Зоря вечірня». Багато прислів'їв та приказок складено про матір, дітей, сім'ю. З ними і ознайомить нас, член клубу «Поетична вітальня» Кізка Діана.

Читаються прислів'я з альбому «Народна мудрість - про матір, дітей, сім'ю»

Ведучий: Діана написала вірш про свою сім'ю, тож просимо її продекламувати.

Читається вірш

Ведучий: Воронін Олексій, активний учасник нашого клубу, свого власного вірша присвячує мамі.

Вірш

Ведучий: Сьогодні запросили ми на свято поетесу нашого села, Цуркан Поліну Олександрівну. Просимо її до слова.

Виступ П.О. Цуркан

Ведучий: Материнство... Святе і прекрасне, оспіване поетами, увінчане художниками. У всіх народів, у всі віки Жінка - Мати була охоронницею, добрим ангелом домашнього вогнища. Її мудрість поважали сім'ї, в її розрадах знаходило спокій зранене і зболене серце. Мати благословляє перший подих дитини і першу думку, першу радість і перший сум. Мати з дитиною - символ буття на землі. Т.Г. Шевченко оспівує матір:

У нашій раї на землі

Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая,
З своїм дитяточком малим.
Я перед нею помолюся,
Мов перед образом святим.
Тієї матері святої,
Що в мир нам Бога принесла.

Бібліотекар: Минають роки під покровом і благодаттю Божою, підростають діти. Та не зменшується материнська турбота про них. Моляться матері за діточок своїх, за свої сім'ї, бо в щасливій родині здорова й дитина. Прилучають мами до молитви і дітей своїх.

У найсвятішій книзі Біблії однією з найголовніших заповідей Божих є: «Шануй батьків своїх».

Тож хорони, Боже, наших дітей, наші сім'ї, нас - матерів і неньку Україну!
Наша зустріч завершується і хочеться побажати усім:
Хай щастя поселиться в Вашій родині,
Хай діти сміються у Вашій хатині,
Хай голуб голубку
Кохає й шанує,
Повага та спокій усюду панує.

Звучить пісня «Колискова для мами»

КРАСА ВРЯТУЄ СВІТ
Літературний вечір
(Гаврилівська бібліотека-філія № 11)

Краса планети Земля з її повноводними ріками, морями, океанами, з її багатим рослинним і тваринним світом захоплює, краса людини і всього того, що знайшло своє відображення на полотні чи в камінні – вражає, краса балерини в її танці – зачаровує, прекрасний голос співачки – заворожує, неповторна гра артиста театру чи кіно – одухотворяє, чудові книги надихають людину на добро.

І людина творить добро, вона за час свого існування підняла на високий рівень науку, культуру, мистецтво, техніку, сільське господарство. Але разом із цим людина – причина і військових, і техногенних, і екологічних катастроф. І Всесвіт на ці дії відповідає природними катаклізмами, ніби попереджаючи людину: ти можеш втратити все живе на Землі!

Краса рятує світ! Ми часто чуємо ці слова великого російського класика. Але чи задумувались над тим, про яку красу йде мова і як її досягнути. Чи обов'язково бути схожим на тих красунь, що дивляться на нас із обкладинок усіх модних журналів.

Вірш Заболоцького « Некрасивая девочка »

Ведучий І. Ось уже третє тисячоліття увага мислителів і митців привертається до проблеми краси і прекрасного. Давно встановлено, що прекрасне має здатність пробуджувати в людині радість, безкорисливу любов, почуття свободи та творче горіння.

Ведучий ІІ. « Потреба краси та творчості, що втілює її, нерозлучна з людиною, і без неї людина, можливо, не хотіла б жити на світі » - говорив Федір Михайлович Достоевський.

Ведучий І. Чудотворна сила краси – це сила життєствердження. Зустріч із прекрасним – не лише в мистецтві, а й у природі, в суспільстві – це зустріч із найдосконалішими проявами життя. Наче б розлита в навколишньому світі, краса й у великому, й у малому містить у собі життя. Кожна зустріч із прекрасним перетворює й оновлює людину, робить її чистішою, добрішою, мудрішою.

Ведучий ІІ. « Прекрасне є життя – сказав Чернишевський, - життя таке, яким воно уявляється нам за нашими поняттями про нього ». Тобто, згідно з нашими уявленнями про красу, відповідно до нашого естетичного ідеалу.

Ведучий І. Але від епохи до епохи змінювались уявлення про красу, про досконалу людину, змінювався естетичний ідеал.

Ведучий II. Для давніх греків ідеалом краси була людина – громадянин, фізично і духовно розвинена. Гармонія тіла і духу цінувалися понад усе. Олімпійські ігри, батьківщина яких Давня Греція, були не просто спортивними змаганнями, а й оглядом фізичних і моральних якостей людей (до участі в них не допускалися, наприклад, ті, хто заплямував себе антигромадськими вчинками). Справедливість, мужність, доброта – це одночасно і моральні, і естетичні якості людей, що цінувались в Давній Греції.

Ведучий I. У середньовіччі уявлення про красу під впливом релігії різко змінилися. Не гармонія тілесної і духовної краси, а їх розрив і протистояння однієї іншій стали характерними для епохи. Вважалося, що досконалості можна досягти лише шляхом відмови від життєвих благ і радощів. Краса не в реальному житті, а в потойбічному, «небесному» світі. Хоч яке велике значення духовного боку життя, але зречення земних радощів і бажань, яке проповідували церковники, не можна визнати життєвим і гуманним. Адже прекрасним оголошувалося не життя, а відмова від нього.

Ведучий II. Епоха Відродження ніби повертається до естетичного ідеалу давніх греків. Вільна, гармонійно розвинена людина, для якої «ніщо людське не чуже», - таким є ідеал досконалої людини того часу. Віра в людину, в її безмежні можливості та здібності, в земне життя й земне щастя людей – відмінна риса світогляду епохи Відродження. В цей час виникло поняття «гуманізм», тобто людинолюбство.

Пісня «При долині кущ калини»

Ведучий I. Шекспір, Леонардо да Вінчі, Сервантес – на Заході, Нізамі, Шота Руставелі, Хайям, Навої – на Сході пристрасно утверджували красу реального життя та реальної людини. Саме земне життя – дійсне і прекрасне, і в ньому людина має знаходити вищу радість. Про це образно сказав Алігер Навої: «Гарна троянда Всесвіту, але найкраща троянда – життя ».

Ведучий II. В Україні з давніх-давен красу людини оцінювали з морального і естетичного боку.

Гарний чоловік – чорнобривий, кароокий, статний, мужній воїн-козак.

Гарна жінка – дружина і мати, сповнена християнських чеснот.

Гарна дівчина – струнка, гнучка, весела, слухняна й працююча. Красу дівчини порівнювали з красою калини. Та краще за Шевченка і не скажеш.

Ведучий I. Розплилася густа коса

Аж до пояса;

Розкрилися перси – гори,

Хвилі серед моря;

Засіяли карі очі,

Зорі серед ночі;

Білі руки простяглися –
Так би й обвилися
Кругом стану...

Ведучий II. Таку красу Шевченко передав у своїх картинах, малюнках, така краса оспівана в народних піснях та романах.

Пісня «Черемшина»

Ведучий I. І в наш час потяг до прекрасного у людини не став меншим. Максим Горький писав: «Людина за натурою своєю – митець. Вона всюди, так чи інакше, прагне вносити в своє життя красу».

Ведучий II. Та є частина людства, яка особливо тонко відчуває красу, що поріднилася з нею навіки, тому цю частину людства так і називають прекрасною половиною.

Ведучий I. Жіноча краса – її давно вже звели на п'єдестал пошани. Її сповідують, на неї моляться, про неї сперечаються, та все ж вона залишається таємницею.

Ведучий II. Краса оспівана в піснях і віршах, передана в скульптурах і картинах. Жіноча краса надихала і надихає поетів і художників, скульпторів і музикантів.

Ведучий I. Вдивимось у ці обличчя... Красуні минулого, пісня різних років і століть, різного віку і соціального статусу – герцогині, князівни, графині, інфанти і простолюдинки, селянки. У кожній із них художники помітили щось незвичайне, привабливе, незабутнє і передали на полотні.

Ведучий II. Благословенні помисли й діяння
Краси! Хто серцем дух її спізна,
Той буде завжди снити про кохання.

Ведучий I. Красі не треба осяйних прекрас,
Оздобі жодні не прикрасять вроди
Явленої, розквітлої в свій час.

Ведучий II. Згадаємо також славнозвісну скульптуру давньогрецької богині Венери Мілоської, яка до наших днів відома як еталон краси жіночого тіла.

Ведучий I. Наведемо приклади, пов'язані з цією скульптурою богині. За кілька днів до смерті хворий Генріх Гейне прийшов у Лувр, щоб попрощатися з нею, що означало для нього попрощатися з життям.

Ведучий II. Інший приклад – літературний.

Герой нарису Гліба Успенського «Випрямила» - сільський вчитель Тяпушкін – у тяжку хвилину подумав про самогубство. Але, згадавши побачену ним у молодості в Паризькому музеї прекрасну богиню Венеру Мілоську, яка вразила його своєю досконалістю, він відкинув цю думку, відчув необхідність жити і боротися далі.

Ведучий I. Отже, ще з давніх часів збереглися до наших днів і залишаються діючими еталонні розміри частини обличчя і тіла.

Ведучий II. У будь-якій людині спить краса, потрібно її лише розбудити, показати усім.

Ведучий I. Краса – це чудо, це Божий дар, але разом з тим краса – це творіння і людських рук також. Зовнішність кожної людини можна зробити привабливою.

Ведучий II. У 1779 році один модний журнал писав: «Цивілізована людина – та, яка уміє так створити і облагородити себе, що весь світ навколо неї, наповнюється поезією, стає витвором мистецтва».

Ведучий I. Ці чарівні перетворення відбуваються і в перукарні. В кінчиках волосся накопичується негативна енергія і тому, зістригаючи їх, ви відчуваєте полегшення. І нехай хтось називає це лише «піною», але ж із піни народилася богиня кохання – Афродіта.

Ведучий II. Але якщо навіть після відвідання перукарні Вас не запрошують на конкурс краси, не засмучуйтесь. Згадаймо перший конкурс, про який розповідає нам давньогрецький міф.

Ведучий I. На весілля богів не запросили богиню розбрату Еріду. В знак помсти вона підкинула золоте яблуко з написом «найвродливіший». Гера (богиня неба), Афіна (богиня мудрості) та Афродіта (богиня краси і кохання) стали претендувати на це звання. Зевс відмовився їх розсудити і повелів це зробити троянському царевичу Парису. Кожна з богинь стала просити це яблуко собі. Гера обіцяла за це Парису владу над всією Азією, Афіна – військову славу, Афродіта – любов найпрекраснішої жінки Греції – Єлени.

Ведучий II. Парис і так був прегарним і надзвичайно сильним. Напевно війська слава і влада його не дуже цікавили, і він відразу ж віддав яблуко Афродіті.

В результаті богині пересварилися, а Гера та Афіна ще й пообіцяли помститися. Ця подія привела до троянської війни та загибелі Трої.

Ведучий I. Отже, навіть красуню Афродіту Парис вибрав не за зовнішніми якостями, а зважаючи на її обіцянки та можливості.

Ведучий II. Не всім від природи дано зовнішню вроду, але як часто непомітна зовні людина здається нам прекрасною, захоплюючи оточення та своїх друзів розумом, широтою інтересів, добротою, шляхетністю поведінки, веселою вдачею і товариським характером.

Ведучий I. А.П. Чехов писав: «У людині все повинно бути прекрасним: і думки, і душа, і тіло».

Ведучий II. Хоч які вродливі зовні дівчина чи юнак, тобто хоч які привабливі обличчя, постава, ви дуже швидко розчаруетесь у ній чи в ньому, якщо за яскравою, ефектною зовнішністю приховано вбогий духовний світ, заздрісну, дріб'язкову вдачу.

Ведучий I. Інколи в погоні за зовнішньою привабливістю, наслідуючи її «зразки» в ілюстрованих журналах і кінофільмах, дівчина чи юнак не помічає власної краси, яка полягає в індивідуальності, неповторності.

Ведучий II. «Між красою та красивістю – говорить К.С. Станіславський – така сама різниця, яка існує між живою квіткою, вирощеною землею і паперовою квіткою, зробленою в майстерні».

Пісня «Верба»

Ведучий I. Якщо ж запитати вас чи гарний ваш коханий чи кохана, то напевне, не знайдеться того, хто сказав би: «Ні». Хоча мало хто з них матиме ідеальну зовнішність. Що ж робить їх для нас гарними?

Ведучий II. Звичайно ж, наше кохання! Згадаємо сонет Шекспіра:

«Її очей до сонця не рівняли,
Корал ніжніший за її уста,
Не білосніжні пліч її овали,
Мов з дроту чорного, коса густа.

Троянд багато зустрічав я всюди,
Та на її обличчі не стрічав,
І дихає так вона, як дихають люди, -
А не конвалії між диких трав.

І голосу її рівнять не треба
До музики, милішої мені,
Не знаю про ходу богинь із неба,
А кроки милої – цілком землі.

І все ж вона - найкраща поміж тими,
Що славлені похвалами пустими».

Ведучий I. Коли людина закохана, то здається чарівно перетворюється весь світ. Краса – звичайна і проста, в той же час – неповторна, оспівана поетами. Така краса не кидається у вічі, вона зовні не помітна.

Ведучий II. Жінка і кохання – слова-синоніми.

В любові – сила і краса людини. Кохання – одне з найпростіших і найглибших людських почуттів, невичерпне та вічне джерело краси, як саме життя.

Ведучий I. Сила кохання облагороджує, робить людину добрішою і кращою, спрямовує на величні діла і героїчні вчинки.

Читець: А жінка в світ приходить для любові!

Любити маму – поки ще мала.

Любити ляльку – тільки підросла.

А коли вперше вийшла за поріг -

Любити небо і м'який моріг

Дім батьківський і квіти чорноброві,

Бо жінка в світ приходить для любові.

Росте вона, росте її любов,

Ростуть її бажання і надії.

І от приходять роки молодії

І по землі вона не йде – несеться,

Сторожко прислухаючись до серця,

Що в дзвоні міст чи в шелесті дібров

Підскаже їй – Прийшла твоя любов!

Це ж та любов, що перша і остання!

Такої ще ні в кого не було!

До неї підступить не сміє зло!

Вона яркіш, ніж сотня сонць сія!

Вона твоя! Вона лишень твоя!

Тобі її на сотню років стане!

Це ж та любов, що перша і остання.

І відшумів весільний водограй.

Та знову як же світу не радіти,

Коли народжуються в тебе діти!

І ночі всі недоспані – дарма,

Коли воно лепече вперше: - Ма...

І ти – свята, і в серці в тебе рай –

Хоч відшумів весільний водограй.

І попливуть літа, літа, літа.

Усіх годуєш, хоч сама голодна.

І часом нерви стримати негодна.

Ти будеш захищати, як в бою,

Оту домашню каторгу свою

Хоч сум торкає очі і уста,

І хоч пливуть літа... літа... літа...

Але якби все те почати знов?

Адже той борщ щоденний – то любов,

Сорочка, чисто випрана – любов,

І ночі, що не спала ти, - любов,

І квіти, що посіяла – любов,

І очі правнуків ясні – любов,

Вся Україна – то твоя любов.

Все так було б, якби почати знов.

Жіноча доля в світі – це любов.

Любов - прекрасне почуття, яке пробуджує в нас бажання жити і творити людям добро

Пісня «Час рікою пливе»

Ведучий II. Жінка – ким би не була за фахом, крім того, ще дружина і мати.

Ведучий I. І коли ми знову запитуємо у вас, чи гарні ваші матері, чи красиві вони, то можете і не відповідати, ми й так знаємо відповідь. Для кожного його матуся – найкраща в світі.

Ведучий II. У нашій раї на землі

Нічого кращого немає,

Як тая мати молодая

З своїм дитяточком малим.

Буває іноді дивлюся –

Дивуюсь дивом

І печаль охопить душу,

Стане жаль мені її,

І зажурюся, і перед нею помолюся,

Мов перед образом святим

Тієї Матері Святої,

Що в світ наш Бога привела.

Т.Г. Шевченко.

Ведучий I. Мадонна різних художників і різних епох поєднує велика краса – краса Материнства.

Чи є в світі, що світліше

Як мамині очі,

Що все зорять за дітками

Вдень і серед ночі?

Чи є в світі, що миліше,

Як мамині руки,

Що працюють для дитини

Щиро без принуки?

Чи є в світі, що ширіше,
Як серденько мами,
Яке б'ється для дитини
Днями і ночами?
 Чи є в світі що дорожче,
 Як мама кохана,
 Що трудиться для дитини
 До ночі від рана.

Мамо, тобі низенько вклонюсь,
Мамо, на рідні руки нахилюсь.
Мамо, пробач мені щоденний гріх.
Мамо, ти найдорожча за усіх.

Пісня про маму

Ведучий II. Любімо ж наших мам, бабусь, тіточок, нашу родину. Давайте як найменше приносити їм негараздів і як найбільше любові, адже кожна родина по-своєму красива, мудра, вона своєю працею, своїм способом життя постійно творить добро, красу, прикрашає землю, рідну Україну, нашу планету.

 Яка красива в нас планета!
 Земля зелена, ніжно-голуба.
 Нас переконують космічні злети
 У всій Галактиці така одна!

Космонавт Ю. Гагарін, який першим побачив Землю з космосу, в захваті вигукнув: «Яка красива наша Земля! Окутана тонким блакитним серпанком атмосфери, як коштовний діамант, сяє вона на фоні чорного вакууму космосу».

 Її зелень буяє духмяно,
 Вітер квітів несе аромат
 І у Всесвіті всім незрівнянно
 Лине звуків приємних парад.

Моцарт, Штраус немов зазирають
В вічність часу безмежно нову,
Гармонійність земну величають
І влітають життєву канву.
 Мова музики всім зрозуміла,
 Як абетка летить в майбуття.
 Для прийдешніх усіх, щоб не сміли
 Зруйнувати красу і життя.

Для України чорна биль
Завжди чорніти буде
Чорнобиль – горе наше й біль,
Землі, як ніж у груди.

Найбільша в світі техногенна аварія на Чорнобильській АЕС відбулася 26 квітня 1986 року. В результаті загинуло понад 5 тисяч людей.

А 6 і 9 серпня 1945 року американська авіація скинула на міста Хіросіму і Нагасакі атомні бомби – варварську зброю, яка знищила близько 145 тисяч хіросіміців і 75 тисяч жителів Нагасакі.

Всемогутність і безсилля людини продемонстрували Чорнобиль, Хіросіма і Нагасакі і застерігають: не захоплюйся своєю могутністю, людино, не жартуй нею. Бо ти – і причина, ти – і наслідок.

« Все на землі, все треба зберегти:
І птаха, звіра і оту тваринку.
Не чванься тим, що цар природи ти,
Бо врешті ти лише її частина».

Земля – годувальниця. В цих словах споконвіку є любов народу до землі. Людина поділяє з нею радість і горе, живе й працює на ній, віддаючи їй силу, розум і разом із тим частку душі і серця. І за все вона віддячує їй і дарує соковитий корм її стадам, прохолодну тінь її дому, солодкий пиріг до столу.

Отже, сила, краса і вічність кожного з нас починається на землі. З неї ми виходимо, по ній ходимо, в неї і йдемо.

Найвища клятва – клятва святій землі, її цілують або з'їдають грудочку, щоб ствердити правоту. Земля – це найбільша сила. Казкові герої так говорять: «Землею й водою будемо битися з тобою».

Земля – запука вічної вірності. « Нас розлучить сира земля», «Ударив лихом об землю» - кажуть про людину, яка одним махом позбулася клопоту, коли помирає людина, то й на останок їй бажають: «Земля тобі пухом».

Тож маємо навчитись жити лиш за законами краси. Ми – люди, а тому повинні розумне й вічне в світ нести. У серці кожної людини зростити пагін доброти.

Небеса блакитні сяють з глибини
А пшеничні й житні
Мерехтять лани.
Образ цей не зблідне
Хоч минуть жнива
Це знамено рідне
Злото й синява.
Прапор наш як літо
В сонці майорить
По долині жито
По горі блакить.

Промінцями гріє
Сонечко стежки,
Тріпотять-радіють
В полі колоски...
«Скоро нас зберуть...»
Жайвір веселиться
В небесах прозорих
Золота пшениця

Вже достигне скоро,
Колоски шепочуть:
«Скоро нас зберуть,
Борошна намелють,
З нього напечуть
Пряників духмяних,
Тістечок смачних...
Пишним караваєм почастиєм всіх.

Пісня «Зеленеє жито, зелене»

Ведучий I. Наші прадіди були хліборобами, вони вирощували хліб. Жито – життя – це слова одного кореня, бо без хліба життя немає.

Хліб був присутній в усіх укр. обрядах. Народжується дитина – провідувати її йдуть з хлібом: хай виросте щасливою та не знає злиднів. « Хліб наш насущний дай нам на кожен день» - слова святої молитви.

Жнива, жнива
Лани без меж
Жовтіє в полі стигле жито
Що ти посієш – те й пожнеш
Що ти пожнеш – тим будеш ситий.
Розляглася неозора,
А найкраща вода – прозора.

Ведучий II. На землі калинове намисто

А найкраща вода – чиста.
Тут діброва шумить невмируща,
А найкраща вода – най цілюща.

Душа в людини повинна бути чистою, як джерело світлою за будь-яких життєвих обставин. Людина повинна бачити і чути, відчувати, а найбільш за все уміти любити і людей і природу.

Кажуть люди, скільки криниць на землі, стільки зірок на небі. Якщо вам доводилось бачити, як падає додолу зірниця, знайте – то десь замутилося джерело. Отже, щоб не згасли зірки, оберігайте живі батьківські криниці.

На землі багато річок. У кожної своє ім'я, своя вдача. Течуть вони повз села і міста, гордо несучи свої води у далечінь. Навіть найменша річечка, яка щедро віддає свою воду – варта нашої уваги і прихильності.

Добро і людяність плекайте в душах
Аби між вами не було байдужих
Щоб ви спішили радість принести
Даруйте людям радість і тепло
І не скупіться на слова ласкаві,
Щоб добрим людям добре скрізь було,
Щоб людяність цвіла у кожній справі!.

Ведучий I. Ми всі добре знаємо, як поводитись, щоб не нанести збитку природі і багато говоримо про її захист. Але кожному треба почати з себе, душею відчувати єдність з природою: бути обережним в лісі, щоб не зламати гілку, бо дереву боляче переносити таку неповагу до себе (скло, пляшки не перегнивають і залишаються виразки на тілі землі), обережно поводитись з вогнем, бо він може знищити цілі лісові масиви, поля. Людина виділяється з природи своїм розумом, щирим серцем. Тож збережіть кожне гніздечко, не дозволяйте вбивати птахів і тварин. Станьте розумними господарями на своїй землі і пам'ятайте, що екологічне забруднення, як ланцюгова реакція, може привести до екологічної катастрофи.

Вірш «Знялися гуси»

Знялися гуси над рікою
Тут постріл пролунав бідою,
На землю впав старий гусак,
Як гірко вдома гинути отак.
 Як часто взимку уві сні
 Він був у рідній стороні,
 Як довго на весні летів
 До милих серцю берегів.
Він край тепличний залишав,
На рідну землю поспішав.
Тут почувався він удома
Тут відступали біль і втома.
 Тут він дітей своїх навчав
 І осінь – час відльоту зустрічав
 Він зграю вже не поведе в політ,
 Вже не для нього переліт.
З криком зграя віддалялась,
Нового пострілу боялась
І зраді рідної землі
Немов кричали гуси: «Ні!»
 Жахливий, все ж, закон природи,
 Що сильний слабого вбива з нагоди.
 Будь мудрим, в мірі їж і пий
 І просто так життя не вбий.

Ведучий II. Проходять роки, але біль завдана Землі не вщухає, рани Землі не загоюються, і все це стукає у двері наших домівок захворюванням, спустошеними землями, людськими нещастями.

Тож бережімо нашу Землю, бо ми живемо на ній «Ми – діти Землі». Все для нас. Краса її величності Природи не може не бентежити душу людини. Краса лісів, чистота води залежить від кожного з нас. Нехай кожен подумає, який внесок він може внести в справу охорони навколишнього середовища.

Любіть нашу землю! Бо тут ви живете, тут живуть ваші рідні, близькі, друзі. Бо у любові – сенс життя.

Ведучий I. Обіймемо землю красою й любов'ю,

Для наших нащадків її збережем,
І через життя, працюйте й змістовне,
Ми нашу любов до Землі пронесем.
Радіє земля, коли стебла налиті
Шумлять між собою, про щось шелестять.
Слова ці прості, людським серцем зігріті,
Як сонячні промені, в простір летять
«Людина починається з добра»
По теплій зливі і грозі
Прошу любовію святую,
Щоб сонце сяяло в росі,
Налийся, світе, добротою,
Немов дзвінковою водою,
По теплій зливі і грозі.
Людської треба доброти,
Щоб цвіт з'являвся на калині,
Щоб ночі в ранок перейти,
Щоб соловейко тьохкав нині.
Природі, звірові, людині –
Людської треба доброти.
Благаймо нині доброту
Спасти земні й небесні стежі
Сльози і поту гіркоту,
Спасти тополь зелені вежі,
Планету й людства од пожежі,
Благаймо нині доброту.
Бо може тільки доброта
У цій землі, у цьому літі,
У цьому хлібі, що зроста,
Любов'ю й вірою в цім квіті,
Життя відстояти на світі
Спроможна тільки доброта!

Ведучий II. О, Праведний Боже! Від бід нас захисти, до віку лишайся нам,
Земле священна одна у нас ти – ненька, рідна Земле, єдина. Земле, прости нас за всі
гріхи. Зцілися, Земле й живи!!! Люди, творіть добро і возлюбіть життя, не згубіть
його.

I. Цей край, де народився ти і зріс,
Де днина днину змінює погідну,
Усе – від зір далеких до беріз –
Твоя Вітчизна найдорожча, рідна.
Моя Україна – зоря світанкова,
Пшеничні лани, голубі небеса,

Її солов'їна, калинова мова
Світиться, наче на сонці роса.
II. Україно моя – мій щасливий барвінковий краю,
В солов'їних гаях, в жайворонковій пісні в полях,
Рідна земле моя, я ріднішої в світі не знаю,
Україно – ти пісня моя!

Ведучий I. Україно моя – ти колиска козацького роду,
Ти заново у крові зродилась немов немовля
Рідна земле моя, ти здобула жадану свободу.
Україно – ти мама моя
Ми щасливий народ і щасливими будем довіку,
Україна, як мати, на цілому світі одна,
Україно моя, ти перлина віків споконвіку.
Україно – ти пісне моя!

Ведучий II. Любов врятує світ
Краса врятує світ
Любов єднає нас
Краса єднає нас
Любов це дивосвіт
Краса це дивосвіт
Святий наш талісман.

Ведучий I. Є в світі правда, а також неправда,
Є в світі зло і добро
Є віра і зневіра,
Є кривда і обман,
Є вірність і зрада
Та є лиш одне почуття незвичайне,
Що з неба наш Бог на землю послав
Воно лиш одне може нас врятувати
Воно лиш одне з'єднає нас.
II. Яблунова, солов'їна
В моїм серці Україна
В моїм серці – сонячний Дніпро
Щира, світла, промениста
Хай усіх єднає пісня.
Хай лунає людям на добро.

Пісня «Як у нас на Україні»

УКРАЇНА – КОЛИСКА ЯСКРАВИХ ТАЛАНТІВ

Літературний вечір

(Гаврилівська бібліотека-філія № 11)

Вступ: зав. бібліотекою:

Україно! – одне тільки слово – і ми входимо у світ сивої, мов жито, історії і барвінкової юності, у світи трагедійного епосу і поетичного відродження, у світи героїчних діянь і в світи глибинної краси.

Україно! Про тебе сиві кобзарі співали, що ти чайка –небога, що вивела своїх діток при битій дорозі. Так, при битих дорогах, при чорних і ханських шляхах народжувались твої вольнолюбиві діти.

Ніколи наш народ – народ великої душі і доброго ока не зазіхав на чужі краї. А на твої землі рвались і печеніги, і половці, і ординці, і шведські властолюбці, і польські магнати, і німецькі загарбники. Тут, на захоплених і обездолених ними займанщинах, вони мріяли залишити своє коріння і насіння, а залишили лише свої могили, бо в боях за волю Україна – чайка ставала Україною – орлицею і щоразу піднімалась із руїн, і відроджувалась, як птиця Фенікс.

Україно! Земля трударів, земля героїв, земля поезій і легенд! Тихі води твої, ясні зорі твої, добрі люди твої, оспівані в чарівних піснях, думках, легендах, в прекрасних книгах. Це славні князі Київської Русі – Святослав, Володимир, Олег.

Це славні лицарі – Петро Сагайдачний, Іван Сірко, Богдан Хмельницький, Іван Мазепа, Устим Кармелюк.

Це відомі всьому світу діячі укр. культури: Т.Г. Шевченко, І.Я. Франко, Л. Українка, О. Довженко, О. Гончар, В. Сосюра, А. Малишко, І. Драч, М. Бажан, Д. Павличко, П.Г. Тичина, В.А. Симоненко, Ліна Костенко, Василь Стус, Г. Сковорода, М. Лисенко, Марія Заньковецька, Соломія Крушельницька, Наталія Ужвій.

Це – представники української науки:

Софія Ковалевська – математик

Ілля Мечніков – біолог, лауреат Нобелівської премії

Петро Капіца – вчений – енциклопедист

Микола Амосов – видатний лікар – хірург

Борис Патон – вчений в металургійній галузі, президент Академії наук України, двічі Герой Соц. Праці, герой України.

Сергій Корольов – генеральний конструктор космічних ракет.

Це український льотчик – винищувач, тричі Герой Радянського Союзу – Іван Кожедуб.

Вірш Валентина Зорік

Тобі, Україно !

Сміється листячко тендітне,

Дзвінка пташина пісня лине...

Шануймо ж рідну землю, люди,

Свою єдину Україну!

Промінням сонечко яскраве

Лоскоче воду кришталеву...
Де є такі шовкові трави,
Такі лани, такі дерева?
Зірок яскравіших немає
Під небом волошково – синім,
Ніж у навіки ріднім краї,
У Батьківщині солов'їній.
Її, квітучу, калинову,
Довіку нам не оспівати
Слова дитячої любові –
Для тебе, Україно – мати!

Ведуча 1: Охоронцем рідної землі та культури і через віки постає князь Святослав – один із найяскравіших представників українського державотворення. Син Ольги і Ігоря, батько Володимира Хрестителя, дід Ярослава Мудрого... Кожен із них був особистістю і залишив слід у Вітчизняній історії.

Він був доблесним воїном і талановитим полководцем. Недарма за ратну звитягу і державну мудрість історики порівнюють його з Олександром Македонським. Він жив ідеєю об'єднати слов'ян і ще більше утвердити на політичній карті Київську Русь. Вийшовши на Волгу і вщент розгромивши хазарську державу, Святослав визволив сівер'ян, в'ятичів, слов'янські племена Північного Причорномор'я, відкрив торгові шляхи на схід не тільки для Київської Русі, а й для інших держав Європи.

Подякуймо давнім літописцям, що залишили для нас його портрет: « Коли князь Святослав виріс і став чоловіком, почав збирати хоробрих вояків, бо й сам був хоробрий, багато воював. Не возив за собою возів, ні казана, не варив м'яса, але нарізавши тоненько чи конину, чи звірину, чи воловину, пік на углях і так їв, не мав шатра, а підстилав на спання конячу опону, а в голові сідло, такі ж були його вояки».

А ось як описується зустріч князя Святослава з імператором : « Імператор прибув із великим загоном кінноти в багатій позолоченій зброї. Святослав же приплив на човні, гребучи разом із іншими і нічим не відрізняючись з – поміж них, окрім чистоти своєї полотняної одежі. Єдиною окрасою був золотий ковтик у вусі. Князь був середнього зросту, кремезний, сильний, мав короткий ніс, сині очі, густі брови і виглядав похмуро й сурово. Мав голену бороду, довгі вуса і чуб на голові, що означало значний рід. Сидячи на лавці свого човна, він поговорив трохи з імператором і від'їхав ».

Небагато висловів князя Святослава залишила нам історія, але така благородна енергія стримує з тих слів, що не забуваються вони ось уже понад тисячоліття. « Іду на Ви! » - попереджав він супротивника, заявляючи перед усім світом про чесність своїх намірів визволити єдинокровних братів – слов'ян. А згадаймо слова Святослава перед нерівним боєм із греками, що чисельно переважали русичів: « Уже нам нема де подітись, волею чи неволею мусимо стати до бою, тож не осоромимо Руської землі, але поляжемо тут кістьми: однаково

мертвому нема сорому, а як втікачем, то тоді сором. Не побіжимо ж, але станьмо міцно, і я піду в перед, а як поляже моя голова, тоді самі за себе помишляйте ».

І ось постать Святослава як політичного провидця і демократичного державника, коли він відмовляється від прийняття християнства. То були не прості душевні переживання: мати, княгиня Ольга, вже прийняла нові віру і спонукала до цього сина. Що ж відповів їй на те князь? «Як же мені прийняти іншу віру? А дружина моя стане насміхатися». Навіч дві полярні орієнтації: Ольжича – що скаже Візантія? Й Святослава – що скаже дружина, себто народ?

І хтозна, якби не рання – в 30 літ – смерть, може явив би князь Святослав диво новітньої демократичної держави, яку набагато пізніше створили козаки свою «Республіку» на основі рівності і братерства на землях, біля Дніпровських порогів, де пролилася його кров, мовби на виконання наказу, зродиться козацька вольниця.

Рання смерть Святослава стала на заваді підступної Візантії поглинути, підпорядкувати нашу землю і наших людей. І став князь Святослав – язичник – оборонцем праслов'янської культури і звичаїв.

Ведуча 2: Леся Українка

«На шлях я вийшла ранньою весною
І тихий спів несміло заспівала.
А хто стрічався на шляху зі мною,
Того я щирим серденьком вітала.
Самій не довго збитися з путі
Та трудно з неї збитися у гурті.
Чи тільки терни на шляху знайду,
Чи стріну може де і квіт барвистий?
Чи до мети я певної дійду,
Чи без пори скінчу свій шлях тернистий
Бажаю так скінчити я свій шлях,
Як починала з співом на устах!

Люди, як зорі, полишають свій слід у свідомості майбутніх поколінь, особливо люди талановиті. Мовби крізь серпанок легендарності проступає до нас образ поетеси, образ ніжний і чистий. Інколи – веселий, частіше – в задумі чи смутку. Кожним словом, променем думки, кожним болем своїм живе в душі нашого народу людина, що ім'я їй – Леся Українка. Народилася в сім'ї Косачів, щоб стати для світу Лесею Українкою.

Народилася 25 лютого 1871 року в місті Звягелі (нині Новгород – Волинський, що на Житомирщині) майбутня співачка досвітніх огнів: лагідна і добра, надзвичайно стримана, терпляча та витривала з виключною силою волі. Мала напрочуд гарну пам'ять, це була обдарована дитина.

У чотири роки вона вже читала, у п'ять – писала і грала на фортепіано, ще через рік – навчилася шити, вишивати. Восьмирічною Леся вимережила любимому татку сорочку.

Коли їй було 10 років, вона пішла на річку Стир, щоб подивитись, як святять воду, і промерзла.

Всі останні роки життя вона тяжко хворіла, це була тридцятилітня війна із хворобою. Найкращими хвилинами життя був час її творчої праці. І в хвилини душевного піднесення, і коли на серці негода, а страждання сковувало тіло, праця ставала розрадою і порятунком.

Результатом такої праці стала її творчість: її пісні, вірші, поеми, драми.

Всього за 10 днів вона пише безсмертну «Лісову пісню» - перлину її творчості. Драма вражає нас красою мрії, глибиною думки, музикою мови. Це – пісня, ніжна, як голос сопілки, пісня волинського лісу, пісня-дивосвіт.

А 1 серпня 1913 року в невеликому гірському курорті Суромі відходила у вічність велика поетеса, найвидатніша дочка України згасала на руках матері.

Поети тяжко помирають,
Але ж безсмертність тоді,
Коли талант, мов ключ від раю,
У часі топлять, як в воді...

Рано обірвалася її пісня, її спів. Сорокарічною пішла вона з життя, пішла незламана духом, пішла у безсмертя.

Ведуча 3: «Лиш борися – не мирися,
Радше впадь, а сил не трать,
Гордо стій, а не корися
Хоч пропадь, але не зрадь!»

Ці рядки - життєве кредо Івана Яковича Франка, великого сина укр. народу – письменника, філософа, політичного і громадського діяча.

Ними він пробуджував у читачів почуття людської гідності, кликав до боротьби за свої права і волю. Пам'ятаєте: «Лупайте сю скалу! Нехай ні жар, ні холод не спинить Вас!»

Його визнання, як і кожної людини, почалося з порогу рідної хати, в якій завжди кипіла робота, вирували розмови про життя, шанувалася найбільше наполеглива праця: «Пісня і праця – великі дві сили, їм я бажаю до скону служити».

Доля подарувала Івану Франку талант, але була до нього не дуже прихильною, мережила його шлях червоними і чорними нитками. Ми раніше мало читали про страдницькі випробовування літературознавця, перекладача, історика, філософа. Для нас він був Каменяр, овіяний хистом мужнього пера та славою визнання.

А він був звичайною людиною, котра народилась в селі, котра любила родину, своїх трьох синів і доньку. Вони спонукали його писати найпрекрасніші оповідання для дітей, поеми-казки: «Лис Микита», повчальну історію багдадського скупаря «Абу-касимові капці», улюблені казки багатьох поколінь: «Ріпку» і «Лисичку та журавель», «Коли ще звірі говорили».

А які чудові ліричні вірші писав він! Недаремно його лірика привертає увагу композиторів. Ось речі, покладені на музику: «Безмежнеє поле..», «Розвійтеся з вітром», «Ой ти, дівчино, з горіха зерня...», «Як почувеш вночі..» і багато інших.

І.Я. Франко – видатний драматург, прозаїк, автор повістей «Борислав сміється», «Захар Беркут» і багатьох інших.

Вірші І.Я. Франка « Чого являєшся мені у сні?», «Каменярі»

Пісня «На зелені луги впали білі сніги»

Ведуча 4: У перші десятиріччя ХХ ст.. на оперних сценах світу царювали чотири особи чоловічої статі: Батістіні, Пітталуга, Шаляпін і Карузо. І тільки одна жінка спромоглася сягнути їх висот. Нею була Соломія Крушельницька.

Соломія Амвросіївна Крушельницька народилася в 1872 р. в селі Білявинці Тернопільської області в родині священника. В 21 рік закінчила Львівську консерваторію з відзнакою, вдосконалювала майстерність у Мілані, опанувала школу бельканто. Співала на сценах провідних театрів світу, зокрема в Одесі, Варшаві, Парижі, Неаполі, Римі.

Життя переповнене нервовим напруженням і працею. Працею наполегливою, запеклою. Вправи, репетиції, заучування текстів, вивчення мов. Відмовляла собі багато в чому заради високої мети – нести людям найвитонченіше духовне світло.

В історії світового оперного мистецтва Крушельницька посідає особливе місце ще й тому, що вона не тільки була всебічно обдарованою і освіченою, сповненою артистичного чуття і шляхетності, а розмовляла і співала українською, російською, польською, німецькою, англійською, італійською та іспанською мовами.

С. Крушельницька всією душею бажала культурного розвитку своєму народові, мріяла про створення української опери. Заробляла гроші на будівлю університету і театру у Львові.

В сольних концертах завжди виконувала українські народні пісні і твори українських композиторів. Була неперевершеним інтерпретатором пісень і романсів М.Лисенка. майже щороку брала участь у вшануванні пам'яті Т.Г. Шевченка, лунали пісні на його слова в її виконанні. Його творчість вона дуже любила і шанувала.

Після війни Львівська державна консерваторія ім.. Лисенка запросила її на посаду професора, а у 1950 р. вона удостоєна звання заслуженого діяча мистецтв України.

Соломія Крушельницька померла в листопаді 1952 р. Вона похована на львівському цвинтарі поруч із могилою Івана Франка.

Ведуча 5: Народна пісня... Уже віки лине по рідному краю, передається від предків до нащадків – і живе. Бо в ній наша історія, наша пам'ять, у ній – наше сьогодення, у ній – наше майбутнє.

Українська естрадна пісня, пісня – велична, як дух наш, прекрасна як червона калина, безсмертна, як саме життя.

І серйозно полюбили українську пісню на просторах Радянського Союзу лише в середині ХХ століття, коли в наше пісенне мистецтво ввірвалися, мов вітер, Володимир Івасюк з друзями – Софією Ротару, В. Зінкевичем, Назарієм Яремчуком, Миколою Мозговим.

Наша пісня залунала не лише привабливими сучасними ритмами. Вона набула унікального забарвлення, аспект якого зрозумілий навіть тим, хто й мови нашої ніколи не чув. І полетіла наша «Червона Рута» світом.

А які прекрасні пісні написав М. Мозговий: «Дніпровська вода», «Минає день, минає ніч», «Край, мій рідний край».

Немає, мабуть, людини, яка не чула б ім'я Назарія Яремчука! Його проникливий, незабутній голос летів у височінь і чарував, тривожив душу, назавжди залишався у пам'яті. Він дуже любив Україну і так хотів, щоб стала вона квітучою, сильною державою. Як син до матері, всім серцем горнувся до неї.

Його пісні «Гай, зелений гай», «Мама», «Родина», «Яворина» і багато інших. Кожен день звучать в ефірі і надихають нас своїм ліризмом, своїми прекрасними словами і мелодією на прекрасне життя.

Звучить пісня « Родина »

Ведуча 6: Мій рідний край, Гаврилівко моя!

Про тебе учні 6 б. класу в 2003 році склали колективного вірша:

«Ти, Гаврилівко моя
Ти для мене, як сім'я
Змалку ти мене плекала, годувала
Й шанувала.
І як в світі жить навчала.
В Гаврилівці – люди щедрі,
Доброзичливі, приємні
Руки мають працьовиті
Діти в них талановиті.
А як гарно навкруги!
Серце радує завжди.
Наше поле, річка, луки
Як не хочеться розлуки
З рідним селищем своїм
До землі тобі уклін.

Тебе в страшному 1941 році пішли захищати 350 чоловік, а повернулося – 150.

Світла пам'ять в наших серцях ветеранам війни і щире бажання тим, хто і сьогодні ще ходить по рясту довгих років життя в здоров'ї, в злагоді, в мирі. На нашій землі довгі роки жив і працював Герой Соціалістичної Праці Литовченко Іван Васильович. В Гаврилівці живе ветеран війни, учасник Параду Перемоги – Тимошенко Олексій Кас'янович. Поряд з нами живуть почесні громадяни нашого селища: Симон Олександр Андрійович – колишній директор заводу силікатних виробів, Білик Параска Хомівна – вчитель Солоницівської школи №1,

Солоницька Віра Федорівна – колишній директор Подвірської школи.

Смецков Олексій Васильович – колишній головний лікар Солоницівської поліклініки, Пластунов Микола Васильович – директор Солоницівського дитячого клубу «Орлятко».

Пишаємось своїм земляком Миколою Даниловичем Пархоменко – командиром партизанського загону. На будинку, де зараз мешкає його син, по вул. Петровського, було відкрито Меморіальну дошку у 2002 році.

Людиною з Великої Літери називають директора «Харківської ТЕЦ-5» Геннадія Кириловича Вороновського. Він - Герой України, депутат обласної ради трьох скликань, заслужений енергетик України, доктор технічних наук України, автор багатьох праць, винаходів, книг.

Ушкалов Валерій Олександрович – заступник директора з наукового виробництва ветеринарних імунобіологічних препаратів, завідувач Національного центру штамів мікроорганізмів, доктор ветеринарних наук, автор багатьох праць, винаходів, книг.

Ми пишаємось нашим земляком – Стріляним Віктором Петровичем, лауреатом Ленінського комсомолу СРСР в області нової техніки і прогресивних технологій, заступником начальника відділу по енергозбереженню ХПЗ ім. Т.Г. Шевченко, учасником бойових дій.

Шановний Вікторе Петровичу, просимо Вас до слова.

Ми пишаємось Валентиною Олександрівною Мельник, кандидатом економічних наук, зав. кафедрою Харківської Академії Залізничного Транспорту, яка вносить свій вклад в розвиток науки і виховання молоді. А ще вона чарує своїми піснями душі слухачів.

Валентино Олександрівно, подаруйте будь ласка, нам свою пісню.

Гаврилівка, Солоницівська селищна рада – маленька частина великої держави Україна. І на ній живуть люди, якими ми пишаємось, люди, які своїми руками, знаннями, хистом творять вагомий Колос, гідний вінка слави України.

Слава нашій рідній землі!

Слава людям праці!

Хай живе Україна – колиска яскравих талантів!

Пісня «Україна»

Інформацію про конкурс на кращий масовий захід підготувала директор Дергачівської ЦБС Кантемир Л.Ф.

Відповідальна за випуск: Н.І.Шостко

Редактор - укладач: Л.М. Федотова